

νιάδης δρόμος των (ό κ. Wassenhoven έπρεξε με τόσην δύναμιν, ώστε δεν θά ήδύνατο ώρισμένως νά επαναλάβη διά δεύτεραν φοράν τόν φοβερόν δρόμον του...) ιδίως ή άπελπισία του πατρός, όταν βλέπει νεκρόν τó παιδί του: «Das kind war todt!» βγάξει από τά βάθη τής ψυχής του μέσα εις ένα άηλιτισμένον βωβόν λυγμόν. Τί φοβερά έντύπωση! (Τήν μικράν αυτήν φράσιν ήκούσαμε πάντοτε εις ήσυχώτατο πιανίστιμο, ώς νά συνέβαινε σύνηθες γεγονός...) 'Επίσης θαυμάσια λέγει ή δις Καλογεροπούλου τόν «Roi des Aulnes» του Beethoven, όστις ύφ' όλας τās έπόψεις είναι άνώτερος και προγενέστερος τών του Schubert. Δέν ήξεύρω διατί νά μάς τόν στερήση. Είς τόν Mozart αποδίδει ή καλλιτέχης όλην τήν τρυφερότητα, τήν λεπτήν αισθηματικότητα και ειλικρίνειαν του διδασκάλου του Salzburg. Τās δύο arie από τόν Noces de Figaro, air de Suzanne και «Mon coeur soupire (air de Cherubin) με τί χάριν δεν τās ειπε! 'Εκεί όμως ένθα φαίνεται τó βάθος του ταλάντου της είναι εις τήν «Adelaide», τó «Repentir» και τήν «Tombe obscure» του Beethoven. 'Ως Adelaide εινε ευγενής και discrete, εις τó Repentir σενάξει, ποιεϊ διά νά ζητήσει συγγνώμην, εις τήν «Tombe obscure» νομίζει κανεις, ότι έχασε όλόκληρον τήν ψυχήν της, διά ν' ανακαλύψη μέσα εις τó σκοτεινόν αυτό βάραθρον τήν αίτιαν τής συμφοράς του Beethoven... Και ίσως τó κατώρθωσε! 'Ησθάνθη και ήγνώσε τόν συνθέτην τών έννεα Μουσών όπως όλίγοι. Μαζύ με τήν Γερμανικήν βαθύτητα προσέθεσε και τήν Γαλατικήν χάριν και άπλότητα. Εισεχώρησε εις τās σκέψεις του θείου κοιφού διά νά μεταφράση τήν άλήθειαν τήν όποιαν περικλείει τó μυστήριον τής ύπάρξεώς του—μολονότι ό Beethoven έλεγε «ούδεις θνητός θ' ανασύρη τόν πέπλον ό όποϊος με σκεπάζει!»

'Από τόν Shumann ήκούσαμε «La vie et l'amour d' une femme» εις 8 μελωδίας κατά τās όποιās μία γυναίκα περνά άπ' όλα τά registres τής συγκινήσεως και του έρωτος διά νά κλαύση εις τó τέλος τόν θάνατον του αγαπημένου της: 'Η Καλογεροπούλου έθανματούργησε εις τó άριστούργημα αυτό, ό δέ Wassenhoven υπερέβη έαυτόν. Διά τó Chant funéraire de la Pologne, τó μόνον όπου εμπορούμε νά ειπωμεν είναι ότι έχασαμε τόσα δάκρυα όσα και ό άτυχής Chopin, όταν έμαθε τήν δυστυχίαν τής πατρίδος του και έγραψε τó θλιβερό του μοτίβο επάνω εις τήν κορυφήν τής Montmartre.

Δέν μάς ύπολείπεται ή νά χαιρετήσωμεν τήν Καλογεροπούλου ως 'Ιριγένειαν με τήν χλαμύδα ριγμένην εις τόν ώμον και τήν ελληνικήν ψυχήν της άνεβασιμένην εις τά χείλη. 'Ητο μία άποκάλυψις ως ήρωϊς του Εύριπίδου, ένδαλμα του αρχαίου δράματος με τās ειλικρινεστέρως αρχιτεκτονικάς γραμμάς Το recitativo της ήτο ισχυρότατον, μεγαλοπρεπές, με χαρακτηριστά και άπλότητα. 'Η έπακολουθήσασα aria με τούς υπερηφάνους τόνους της, έκφραστική και ευγενής.

'Η Καλογεροπούλου έχει τήν ιδιοφυϊαν νά χαράττη τήν φυσιογνωμίαν τών ήρώων της, ακολουθούσα τó όραμα του έσωτερικού ιδανικού της. Προσέτι φύσις βαθύτατα καλλιτεχνική, συγκεντρώνει πλουσίως άνεπτυγμένας, τήν ποιησιν, γλυπτικήν, ζωγραφικήν, εις έν σημείον—τήν μουσικήν! Δι' αυτήν ή ποιήσις είναι τó σώμα, τó όποϊον κατασκευάζει με τās τελειότερας τών γραμμών και θέτει τήν μουσικήν ως τήν ψυχήν του άριστούργηματός της. 'Αρκεί νά τήν άκούση κανεις νά τραγουδή ένα άπλουδν lied του Schubert διά νά δη πόσον έπιμένει εις έκάστην λέξιν και πόσον άναδεικνύει τó ποιήμα, διά νά εξήγηση τήν μουσικήν. 'Ιδού καλλιτέχνης διά Βαγνέριον έργον, μία τελεία Walkürrie, δαιμονισμένη Σαλώμη διά τόν Strauss. Τó μέλλον έχει πολλά νά μάς παρουσιάση—και τó περιμένομεν!

Πρός τó παρόν όμως, δυνάμεθα έν πλήρει συνειδή-

σει νά όμολογήσωμεν, ότι ή Καλογεροπούλου είναι μία πρώτης τάξεως concertiste, με μεγάλο temperament dramatique, με φλόγα, με άνεξαρτησίαν πνεύματος και έντελώς σύγχρονος. 'Ανήκει εις τούς ευτυχείς εκείνους λαούς, οι όποιοι δεν έχουν ιστορίαν, δεν έχουν στέμμα, δεν έχουν τίτλους, αλλά μόνον ισχυράν νεότητα, έμμορφία, αυτοπεποίθησιν, έγωισμόν και μεγαλοφυϊαν διά τήν εκπλήρωσιν ενός σκοπού εις τήν ζωήν!

Είς τās 'Αθήνας, ή υπερφυσική αυτή δύναμις του έσωτερικού της κόσμου, έκαμε καλλιτέχνας νά πονέσουν, νά κλαύσουν, νά πέσουν στα πόδια της διά νά πάρουν τó μυστικόν της!... Αυτό όμως τó μυστικόν, τó παραδόξον μυστήριον, είναι μόνον δι' αυτήν.

'Η Καλογεροπούλου είναι τόσον personnelle, ώστε ούτε θά δώση, ούτε θά πάρη ποτέ—διότι δεν χρεωσται τίποτε εις κανένα!

'Η έξαιρετική άντίληψις και τó βαθύ ταλάντόν της έφώτισαν τόν όρίζοντα τής τέχνης της!

A. I. M.

Y. Γ. 'Ελημενίσασαμεν τά δύο άριστούργηματα του Dvorak, τά όποια έτραγουδήσε με τόσον 'χαράκιθρα και charme ή δεσποινίς Καλογεροπούλου. Είς τά «κλέφτικα» άνέζησε τήν ψυχήν του άγνού 'Ελληνικού λαού άρωματισμένην από τά άγρια του βουτού λουλούδια...
A. M.

ΠΡΟΣΕΠΕΡΙΔΕΣ "ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,"

Κατά τήν δεκάτην τετάρτην προσπεριίδα, άνεγνώσθη τó έν τῷ παρόντι τεύχει δημοσιευόμενον διήγημα «Ein valeztraum», γραφέν υπό γνωστοτάτης 'Αττίδος δεσποινίς, ήτις δεν έστερεξε νά δηλώση τó όνομά της. 'Η δεσποινίς Βυζάντη εξετέλεσεν επί κλειδοκυμβάλου τρεις δυσκολωτάτας συνθέσεις, ό κ. 'Αλεξ. 'Αντωνόπουλος έπαιξεν επί βαρβίτου και ό κ. Λαπαθιώτης άνέκρουσεν επί κλειδοκυμβάλου.

Κατά τήν δεκάτην πέμπτην προσπεριίδα, ό κ. Σπ. Βανδώρος έπαιξεν επί τετραχορδου μίαν Romance του Μπετόβεν, ό κ. 'Αλ. 'Αντωνόπουλος δύο συνθέσεις επί βαρβίτου, ό κ. Μπανάος επί κλειδοκυμβάλου και ή δεσποινίς 'Γζούλια 'Αμπελά άπήγγειλε τó «'Αγαλμα» ποιήμα του κ. Γ. Δροσίνη και τó «Γέλοιο-κλάμμα» ποιήμα του κ. Α. Καλογεροπούλου.

Κατά τήν δεκάτην έκτην προσπεριίδα ό καλλιτέχνης κ. Βυρ Κοντόπουλος άνέγνωσε μελέτην αυτού περι συγκριτικής καλλιτεχνίας επ' ευκαιρία τής δεκαετίας τής «Πινακοθηκής», περι ής έν τέλει ώμίλησε, έξάρως τās ύπέρ τής τέχνης προσπαθείας του Διευθυντού αυτής. 'Η κ. Hinner έπαιξεν επί κλειδοκυμβάλου και οι κ. κ. Μαρσέλος και Βουγιουκλάκης άπήγγειλαν άνέκδοτα ποιήματά των.

Κατά τήν δεκάτην έβδομήν προσπεριίδα—ήτις ήτο και ή τελευταία τής έφτενινης περιόδου—ή δεσποινίς Έδγενία Ζωγράφου άνέγνωσεν άνέκδοτον διήγημά της επιγραφόμενον «'Η γαζία». 'Ο κ. 'Αλ. 'Αντωνόπουλος έπαιξεν επί βαρβίτου, ή δεσποινίς Βυζάντη επί κλειδοκυμβάλου, ό κ. Μαρσέλος άνέγνωσε επίκαιρον μελέτην του, ή κ. Αύρα Θεοδοσοπούλου έπαιξεν δύο συνθέσεις του κ. Καλομύρη, ή δεσποινίς Κωνσταντινίδου έψαλε και ό κ. Τζαβέλλας έμίλησεν περι των προσπεριίδων τής «Πινακοθηκής». 'Ο κ. Α. Καλογεροπούλος ηΰχαρίστησε τούς μετασχόντας των προσπεριίδων, και ή άπογευματινή παραταθείσα επί πολύ, έληξε υπό τās έγκαρδιωτέρας έκδηλώσεις επί τῇ επιτυχία.